

Sygn. akt : VIII K 1503/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Marcinkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Honorata Niedbała

w obecności oskarżyciela K. B.

po rozpoznaniu dnia 11 stycznia 2019 roku

sprawy:

A. Z. s. B. i M. z domu L.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

W okresie od listopada 2016 r. do 29 czerwca 2018 t. w T. uchylał się od obowiązku alimentacyjnego określonego na podstawie ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Toruniu o sygn.. akt III RC 706/09 na rzecz córki J. Z. w kwocie 400 zł miesięcznie, przy czym łączna wysokość powstałych zaległości alimentacyjnych przekracza równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, w wyniku czego naraził dziecko na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych dziecka,

tj. o czyn z art. 209 § 1a kk

ORZEKA:

I. Uniewinnia oskarżonego **A. Z.** od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. Kosztami postępowania w niniejszej sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. Z. i K. K. (1) pozostawali w związku nieformalnym z którego pochodzi córka J. Z.. Na mocy wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 21 maja 2008 roku w sprawie o sygn. III Rc 206/08 zasądzono od A. Z. na rzecz córki J. alimenty w kwocie po 500 zł miesięcznie. W dniu 14 września 2009 roku przed Sądem Rejonowym w Toruniu zawarto ugodę na mocy której A. Z. zobowiązał się do płacenia na rzecz córki alimenty w kwocie 400 zł miesięcznie w miejsce alimentów w kwocie 500 zł miesięcznie orzeczonych wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Toruniu z dn. 21 maja 2008 roku, sygn. III RC 206/08.

DOWODY: protokół ugody z dn. 14.09.2009 r. (k. 33);

- wyrok zaoczny z dn. 21.05.2008 k. (35).

A. Z. od 2016 roku nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki J. Z.. Mimo nierealizowania obowiązku alimentacyjnego A. Z. interesuje się córką i utrzymuje z nią regularny, bardzo dobry kontakt. K. K. (2) nie utrudnia A. Z. kontaktów z córką. Dziewczynka spędza u ojca lub jego rodziców co drugi weekend,

ferie oraz wakacje. Wówczas pozostaje ona utrzymaniu A. Z.. A. Z. zapewnia wówczas córce nie tylko wyżywienia, ale również środki czystości i odzież. Czyni jej również liczne prezenty w tym wartościowe takie jak aparat fotograficzny i laptop, zabiera do restauracji, przekazuje kieszonkowe. Partycypuje również w kosztach zajęć dodatkowych córki. K. K. (2) nie przekazuje córce żadnych pieniędzy, gdy J. Z. znajduje się pod opieką swojego ojca lub dziadków. W 2017 roku J. Z. spędziła u ojca 2 miesiące, zaś w 2018 roku spędziła z nim i jego rodziną ferie zimowe we W.. Dziewczynka uczestniczy również w zajęciach pozalekcyjnych. Oskarżony wspólnie z K. K. (1) podjęli decyzję, że oskarżony będzie dawał córce kieszonkowe. K. K. (1) nie skarżyła się oskarżonemu, że jego córce czegoś brakuje, że brakuje jej pieniędzy na potrzeby córki. Oskarżony udokumentował wpłaty tytułem alimentów z dnia 2.03.2016 r. – 200 zł; 28.07.2016 r. – 200 zł; 31.08.2016 r. – 200 zł; 28.10.2016 r. – 250 zł; 6.06.2017 r. – 200zł; 31.07.2017 r. – 200 zł; 26.10.2017 r. – 400 zł; 26.11.2017 r. – 400 zł; 24.02.2018 r. – 200 zł oraz wpłaty na rachunek komornika z dnia 11.09.2018 r. – 400 zł; 12.11.2018 r. – 400 zł; 10.12.2018 r. – 400 zł; 10.01.2019 r. – 400 zł.

J. Z. w okresie od listopada 2016 roku do 29 czerwca 2018 roku nie była narażona na niezaspokojenie potrzeb życiowych.

DOWODY: wyjaśnienia A. Z. (k. 167 v.-168);

- zeznania K. K. (1) (k. 168);

- potwierdzenie przelewów (k. 153-165).

Z uwagi na bezskuteczność egzekucji Prezydent Miasta T. przyznał decyzją nr ŚA.441.805.2017 z dnia 26 września 2017 roku świadczenie alimentacyjne K. K. (1) w kwocie 400 zł miesięcznie na okres od 1 października 2017 do 30 września 2018 roku.

DOWÓD: decyzja Prezydenta Miasta T. (k. 3).

A. Z. nie jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy. Utrzymuje się z prac dorywczych otrzymując miesięczne wynagrodzenie w wysokości około 1500 zł. A. Z. pozostaje w związku małżeńskim z którego pochodzi dwoje dzieci. Żona A. Z. pracuje. Rodzice A. Z. i jego żony wspierają ich finansowo z uwagi na skromny budżet. Mimo powyższego A. Z. nie tylko utrzymuje J. Z., gdy córka przebywa u niego, a nadto regularnie przekazywał K. K. (1) pieniądze na utrzymanie córki.

DOWODY: wyjaśnienia A. Z. (k. 98-101, 167 v.-168);

- informacja z PUP (k. 25);

K. K. (1) pracuje. Otrzymuje również świadczenie alimentacyjne.

DOWÓD: zeznania K. K. (1) (k. 168).

A. Z. był karany sędownie za występki z art. 178 a § 1 kk i art. 244 kk.

DOWÓD: informacje o karalności (k. 107).

A. Z. został oskarżony o to, że w okresie od listopada 2016 r. do 29 czerwca 2018 r. w T. uchylał się od obowiązku alimentacyjnego określonego na podstawie ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Toruniu o sygn.. akt III RC 706/09 na rzecz córki J. Z. w kwocie 400 zł miesięcznie, przy czym łączna wysokość powstałych zaległości alimentacyjnych przekracza równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, w wyniku czego naraził dziecko na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych dziecka, tj. o czyn z art. 209 § 1a kk.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 167v.-168). Wyjaśnił, że nieregularne wpłaty z tytułu obowiązku alimentacyjnego spowodowane są trudnościami finansowymi. A. Z. podał, że dba o córkę, spędza z

nią wakacje, ma z nią bardzo dobre relacje. Podsądny wyjaśnił, że córka spędza u niego dużo czasu i wówczas jest na jego utrzymaniu. Nadto wskazał, iż czyni córce prezenty, daje kieszonkowe oraz partycypuje w zakupie odzieży.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w całości. Podkreślić należy, iż depozycje podsądnego nie były bynajmniej dowodem osamotnionym. Powyższe potwierdziła również K. K. (1), która podała, że „jak córka jedzie do taty to ma to co chce”. Sąd nie miał zatem żadnych podstaw by kwestionować prawdziwość zaprezentowanej przez oskarżonego relacji.

Jak zasygnalizowano powyżej, Sąd przyznał również przymiot wiarygodności zeznaniom K. K. (1) (k. 168). Mimo, iż relacje świadka z oskarżonym nie są zażyłe, K. K. (1) starała się przedstawić relację obiektywną. Podkreśliła bowiem, że A. Z. utrzymuje kontakt z córką, zabiera ją na weekendy, wakacje i ferie i wówczas to A. Z. pokrywa wszelkie koszty związane z utrzymaniem córki. Nie próbowała w żaden sposób nadmiernie koloryzować zachowania oskarżonego i zachowała w tym zakresie umiar. Dlatego też Sąd stwierdził, że zeznania powyższego świadka są prawdziwe i stanowią potwierdzenie wersji wydarzeń zaprezentowanej przez oskarżonego.

Nadto Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci danych o karalności, a także pozostałymi dowodami zawnioskowanymi do ujawnienia w akcie oskarżenia. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

Art. 209 § 1 kk stanowi, że odpowiedzialności podlega ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Z kolei zgodnie z art. 209 § 1a kk sprawca ponosi surowszą karę gdy naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Należy podnieść iż świetle ustalonej linii orzecznictwa uchylanie się od obowiązku łóżenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi dopiero wtedy, gdy zobowiązany, mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli. Musi to więc być zachowanie umyślne, w którym wyraża się szczególne nastawienie psychiczne sprawcy (element subiektywny), a z drugiej strony - stan uchylania się trwający przez określony dłuższy czas (element obiektywny). Ten negatywny stosunek sprawcy do ciężącego na nim obowiązku musi być wykazany stosownymi dowodami (por. wyrok SN z dnia 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96, Orz. Prok. i Pr. 1996, nr 11, poz. 4), przy czym nie są istotne motywy kształtujące takie nastawienie sprawcy.

Podkreślić należy, że nie można mówić o uchylaniu się od obowiązku łóżenia w przypadku, gdy sprawca co prawda nie łoży na utrzymanie beneficjenta świadczeń, ale czyni osobiste starania o jego wychowanie i utrzymanie, co ma miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy. Przepis art. 135 § 2 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego przewiduje możliwość wykonywania obowiązku alimentacyjnego in natura.

Mając na względzie poczynione powyżej uwagi odnośnie normatywnej treści art. 209 § 1 a kk, a także zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu nie można przyjąć, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 209 § 1a kk. Zdaniem Sądu, pomimo tego, że A. Z. nie realizował obowiązku alimentacyjnego w zakresie, w jakim był do tego zobowiązany przez orzeczenie sądowe i dokonywał tym tytułem nieregularnych i niepełnych wpłat, to jednak nie sposób uznać, by uchylał się on od łóżenia na rzecz córki. W toku niniejszego postępowania ustalono bowiem, że oskarżony wielokrotnie opiekował się J. Z. (w weekendy, wakacje, ferie), kiedy to on w całości ponosił koszty utrzymania dziecka. Dodatkowo, oskarżony dokładał się do takich wydatków jak odzież czy zajęcia pozalekcyjne. Oskarżony obdarowywał też córkę prezentami. W ocenie Sądu, oskarżony na miarę swoich możliwości realizował obowiązek alimentacyjny, również poprzez osobiste starania. W tym zakresie zarówno oskarżony, jak i matka dziecka, spójnie wskazywali na powyższe okoliczności, co uzasadnia przyjęcie, że oskarżony w żadnej mierze nie uchylał się od płacenia alimentów. Brak jest również negatywnego stosunku oskarżonego do alimentacji, w tym

nieuściepliwości, co przejawiało się świadomością ciężącego na nim obowiązku. Dodatkowo, oskarżony współpracował z matką dziecka w zakresie opieki nad ich wspólnym dzieckiem i dzielenia się pewnymi wydatkami. Stwierdzić zatem należało, że zachowanie jakie przejawiał oskarżony, nie jest penalizowane.

Z powyższych względów, brak jest podstaw do przyjęcia, jakoby po stronie A. Z. zachodziło uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego, w rozumieniu art. 209 § 1 a kk jak również art. 209 § 1 kk W związku z tym, oskarżonego uniewinniono od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wobec uniewinnienia, kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa na podstawie art. 632 pkt 2 kpk.